

งานตรวจแก้ไขต้นฉบับกับความยากง่ายต่อการอ่าน

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์และ
เดอะเนชั่น แบ่งเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ระบบการทำงานของกองบรรณาธิการ
2. การตรวจแก้ไขต้นฉบับและปัญหาที่พบบ่อย
3. การทำให้เรื่องอ่านง่าย
4. ปัจจัยที่มีผลต่อความยากง่ายต่อการอ่าน
5. ความเห็นเกี่ยวกับสูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน
6. การเปรียบเทียบระดับความยากง่ายต่อการอ่าน ระหว่างเนื้อหาของบางกอก

โพสต์กับเดอะเนชั่น

7. การให้ความสำคัญกับผู้อ่าน และความยากง่ายต่อการอ่านของ เนื้อหาหนังสือพิมพ์

ผู้ให้ข้อมูลและความเห็นประกอบด้วย

1. Mr. Graeme Loveridge (ชาวนิวซีแลนด์) ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร
ของเดอะเนชั่น อดีตหัวหน้าบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ (copy editor) ทำงานกับ
เดอะเนชั่นมา 5 ปีกว่า อยู่ในธุรกิจสื่อสารมวลชนกว่า 20 ปี โดยก่อนหน้านี้ได้เคยทำงาน
ในออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ทั้งด้านหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และสำนักข่าว

2. Mr. Ian Vallance (ชาวนิวซีแลนด์) หัวหน้าบรรณาธิการตรวจแก้ไข
ต้นฉบับของเดอะเนชั่น (chief copy editor) เป็นนักหนังสือพิมพ์กว่า 30 ปี เคยทำงาน
กับองค์กรสื่อมวลชนต่าง ๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ นิตยสาร และสำนักข่าวในหลายประเทศ เช่น
สิงคโปร์ ฮองกง นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย เป็นต้น เริ่มงานกับเดอะเนชั่นเมื่อ 4 ปีที่แล้ว
ในตำแหน่งบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับประจำโต๊ะข่าวภายในประเทศ

3. Mr. Paul Peters (ชาวนิวซีแลนด์) เป็นบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ
(sub editor) ของบางกอกโพสต์เป็นเวลา 5 ปีกว่า เริ่มทำงานเป็นผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์
ในนิวซีแลนด์ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1973 จนกระทั่งเป็นบรรณาธิการข่าวในปี ค.ศ. 1986

4. Mr. Peter Finucane* (ชาวอังกฤษ) เป็นรองบรรณาธิการ (deputy editor) ของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ ทำงานในบางกอกโพสต์มาเป็นเวลา 27 ปี ก่อนหน้านี้เคยมีประสบการณ์ในหนังสือพิมพ์และวิทยุในประเทศอังกฤษ

5. Mr. Ralph Bachoe (ชาวพม่า) เป็นรองบรรณาธิการฉบับวันอาทิตย์ของบางกอกโพสต์ (Sunday Post) เริ่มทำงานในบางกอกโพสต์ตั้งแต่ พ.ศ. 2513 ก่อนตำแหน่งปัจจุบันเคยเป็นหัวหน้าบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ (chief sub editor) ประจำโต๊ะข่าวภายในประเทศ เคยทำงานในเดอะเนชั่นเป็นเวลา 5 ปีกว่า จนได้เป็นหัวหน้าซัพเอดิเตอร์ ก่อนจะลาออกไปอยู่บางกอกโพสต์เมื่อ 4 ปีก่อน

ระบบการทำงานของกองบรรณาธิการ

เดอะเนชั่น

ปัจจุบันเดอะเนชั่นใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในการทำงานของกองบรรณาธิการ ข่าว และบทความซึ่งเป็น " วัสดุดิบ " ในการผลิตหนังสือพิมพ์ มีที่มา 4 แหล่งใหญ่ ๆ คือ

1. จากนักข่าวที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ พิมพ์เข้าเก็บในคอมพิวเตอร์
2. จากรีไรเตอร์ซึ่งแปลและเรียบเรียงจากต้นฉบับภาษาไทย (ที่นักข่าวเขียน) เป็นภาษาอังกฤษ เข้าเก็บในคอมพิวเตอร์
3. จากสำนักข่าวต่างประเทศ ซึ่งส่งตรงเข้าระบบคอมพิวเตอร์ของกองบรรณาธิการ
4. จากแหล่งอื่น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ต่างประเทศ บุคคลภายนอกซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น พนักงานพิมพ์ดีดประจำกองบรรณาธิการจะพิมพ์เก็บไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อนำไปใช้ต่อไป

* Mr. Finucane ขอสงวนมิให้นำความเห็นในที่นี้ไปใช้อ้างอิงในสิ่งพิมพ์อื่นใด

บรรณาธิการข่าวจะตรวจสอบความถูกต้องของต้นฉบับทั้งในแง่การใช้ภาษาและข้อมูลอย่างคร่าว ๆ ก่อนส่งต่อไปยังบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ (copy editor)

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ (ซึ่งทั้งหมดเป็นชาวต่างประเทศจากประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ) จะเป็นผู้ปรับปรุงตรวจแก้ไข โดยมุ่งเน้นที่จุดเหล่านี้เป็นสำคัญ

1. ไวยากรณ์ Mr. Vallance เห็นว่าเรื่องนี้สำคัญมาก บางครั้งเขาต้องแก้ไขหลายแห่ง จนแทบเขียนใหม่ทั้งเรื่อง (มักเป็นเรื่องที่เขียนโดยคนไทย)

Mr. Loveridge กล่าวว่า ผู้ตรวจแก้ไขต้นฉบับต้องรับทราบลักษณะการใช้ไวยากรณ์ของคนไทยด้วย โดยต้องสังเกตว่ามักใช้ผิดในเรื่องใด เพื่อจะได้แก้ไขได้ถูกต้อง

2. ข้อมูล ต้องตรวจสอบข้อมูลให้ถูกต้อง เช่น ตัวเลข ชื่อ ชื่อที่แท้จริง ฯลฯ บางครั้งรีไรเตอร์อาจเข้าใจความหมายผิด หรือต้นฉบับมีข้อมูลบางประการที่น่าสงสัย

หลังการตรวจแก้ไขต้นฉบับ จะเป็นหน้าที่ของ sub editor ซึ่งจะจัดวางรูปหน้า (layout) ในดัมมี่ ตรวจสอบต้นฉบับและเขียนพาดหัว รวมทั้งอาจแก้ไขต้นฉบับหากพบข้อผิดพลาด หลังจากนั้นข้อเขียนต่าง ๆ จะถูกส่งไปยังฝ่ายผลิตผ่านระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อการเรียงพิมพ์ (type setting) ปะหน้า (paste-up) และถ่ายฟิล์มเนกาตีฟเพื่อทำต้นฉบับสำหรับใช้ในการพิมพ์ต่อไป

บางกอกโพสต์

ต้นฉบับที่เป็นข่าวและบทความเข้าสู่กระบวนการผลิตได้ 4 ทางหลัก ๆ คือ

- 1) จากนักข่าวเขียนเป็นภาษาไทย
- 2) จากนักข่าวเขียนเป็นภาษาอังกฤษ
- 3) จากสำนักข่าวต่างประเทศ ประกอบด้วย เอพี (Associated Press) ยูพีไอ (United Press International) รอยเตอร์ (Reuter) และเอเอฟพี (Agence France-Press)
- 4) จากแหล่งอื่น ๆ เช่น จากบุคคลภายนอก

ข้อเขียนจากนักข่าวและแหล่งอื่น ๆ จะถูกพิมพ์หรือแปลเข้าเก็บในระบบคอมพิวเตอร์ ส่วนต้นฉบับจากสำนักข่าวต่างประเทศจะถูกส่งเข้าระบบคอมพิวเตอร์โดยตรง จากสำนักงานตัวแทนของสำนักข่าวนั้น ๆ ในประเทศไทย

ข่าวและบทความที่ได้รับจากนักข่าว (reporter) มีทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ในกรณีที่เป็นภาษาไทย นักข่าวอาวุโสหรือรีไรเตอร์ชาวไทยจะแปลเป็นภาษาอังกฤษ บรรณาธิการข่าวแต่ละโต๊ะข่าว (ส่วนใหญ่เป็นชาวไทย) จะตรวจสอบความถูกต้องของต้นฉบับ ทั้งในแง่การใช้ภาษาและข้อมูล

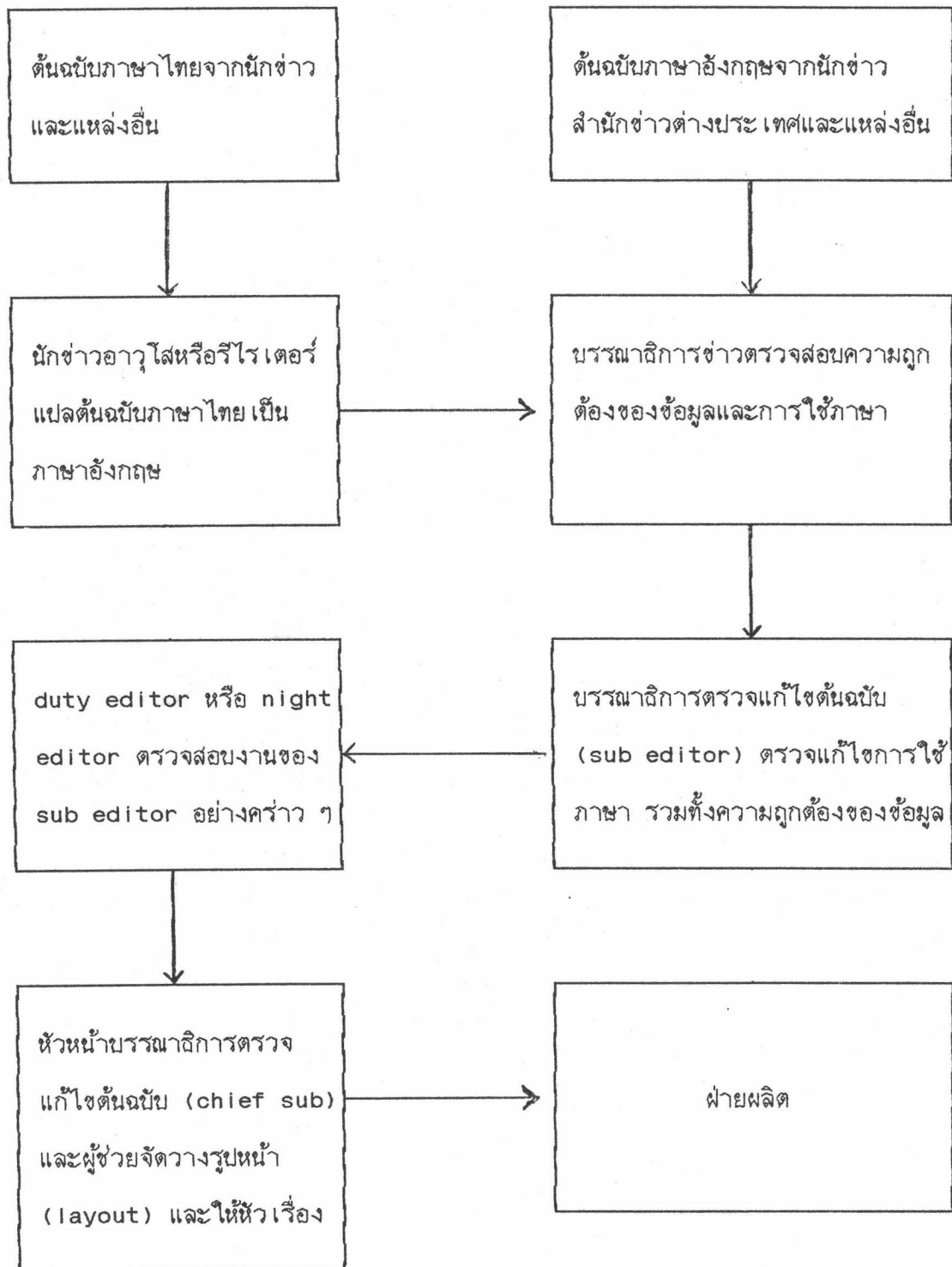
หลังจากนั้นต้นฉบับจะถูกส่งต่อ (ผ่านระบบคอมพิวเตอร์) ไปยังบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ (sub editor) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ โดยจะปรับปรุงแก้ไขในแง่การใช้ภาษา และหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับข้อมูล ก็จะสอบถามบรรณาธิการข่าว หรือผู้เขียนเรื่องนั้น จากนั้น duty editor หรือ night editor (มีหลายคนประจำโต๊ะข่าวต่าง ๆ) จะตรวจสอบงานของบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับอย่างคร่าว ๆ หนึ่ง duty editor จะตรวจสอบต้นฉบับอีกครั้งก่อนส่งไปยังฝ่ายผลิต และจะไปดูแลความเรียบร้อยในขั้นตอนการพิมพ์ เพื่อรายงานให้ผู้บริหารทราบต่อไป

หัวหน้าบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ (chief sub) ของแต่ละโต๊ะข่าว จะอ่านทวนต้นฉบับจากบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับอีกครั้งหนึ่ง แล้วเขียนแนะนำข่าวสำหรับเรื่องนั้น รวมทั้งบอกความยาวโดยประมาณ chief sub ของแต่ละโต๊ะข่าวจะจัดวางรูปหน้า (layout) หน้าสำคัญ ๆ เช่น หน้าปกของแต่ละเซกชัน ส่วนที่เหลือจะเป็นหน้าที่ของผู้ช่วย (deputy chief sub) รวมทั้งการพาดหัวข่าวด้วย

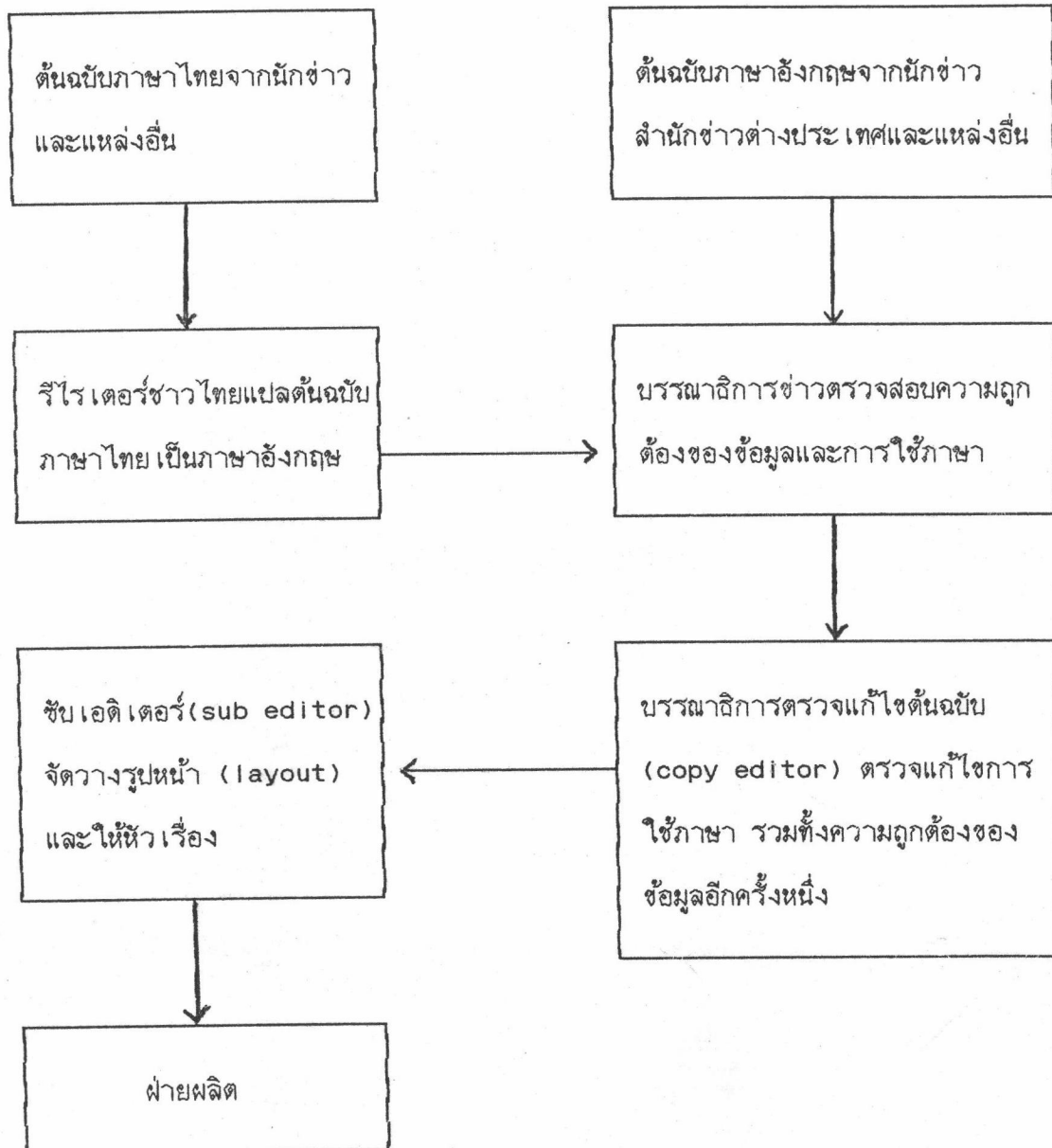
ขั้นตอนไปเรื่องจะถูกส่งต่อไปยังฝ่ายผลิต เพื่อเรียงพิมพ์พิสูจน์อักษร ปะหน้า และถ่ายฟิล์มเนกาตีฟ แล้วส่งต่อไปยังโรงพิมพ์

แผนภูมิ เปรียบเทียบขั้นตอนการตรวจแก้ไขต้นฉบับระหว่างบางกอกโพสต์กับเดอะ เนชั่น

บางกอกโพสต์

เดอะ เนชั่น

ข้อสังเกต ระบบการทำงานในกองบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ทั้งสอง (ในส่วนที่เกี่ยวกับการตรวจแก้ไขต้นฉบับ) ส่วนใหญ่คล้ายกัน มีข้อแตกต่างที่สำคัญ คือ

1. sub editor ของเดอะเนชั่นทำหน้าที่จัดวางรูปหน้าและให้หัวข่าวเท่านั้น มีส่วนในการตรวจแก้ไขต้นฉบับน้อยมาก ส่วนของบางกอกโพสต์เรียกบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับว่า sub editor เช่นกัน ไม่ได้แยกเป็น copy editor และ sub editor เหมือนเดอะเนชั่น
2. เดอะเนชั่นไม่มี duty editor หรือ night editor

การตรวจแก้ไขต้นฉบับและปัญหาที่พบบ่อย

เดอะเนชั่น

ต้นฉบับทุกเรื่องจะต้องมีการตรวจแก้ไขและปรับปรุง ซึ่งอาจจะมากบ้างน้อยบ้าง Mr. Vallance เห็นว่าต้นฉบับจะต้องผ่านการตรวจแก้ไขจากคนที่มิใช่ผู้เขียนเรื่องนั้น แต่เขาคิดว่าเรื่องจากสำนักข่าวต่างประเทศไม่จำเป็นต้องแก้ไขมากนัก ในเรื่องการใช้ภาษาและไวยากรณ์ ส่วนใหญ่จะแก้ไขเมื่อต้องการตัดข่าวให้ได้ความยาวที่ต้องการ หรือเมื่อมีการนำเรื่องจากหลายสำนักข่าวมารวมกันเป็นเรื่องเดียว อาจมีการแก้ไขคำบ้างเล็กน้อย

Mr. Loveridge กล่าวว่า ในธุรกิจหนังสือพิมพ์นั้น มักมีข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่เสมอ ซึ่งเขาเรียกว่า " gremlins " * ไม่ว่าเรื่องนั้นจะผ่านมาก็มือก็ตาม สาเหตุสำคัญคือข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลา (จำเป็นต้องทำให้เสร็จทันกำหนดเส้นตาย) และความประมาทเลินเล่อของผู้ปฏิบัติงาน

* ตามความเชื่อของชาวตะวันตก gremlin เป็นภูติชนิดหนึ่งที่ทำให้เครื่องยนตร์

Mr. Loveridge เห็นว่าต้นฉบับทุกประเภทที่จะลงหนังสือพิมพ์ จะต้องมีการตรวจแก้ไข ตั้งแต่คำพยากรณ์โชคชะตา (horoscope) หรือคำใบ้สำหรับปริศนาอักษรไขว้ (crossword clues) จนถึงข่าวเด่นของหน้าหนึ่ง

" ต้นฉบับจากสำนักข่าวต่างประเทศที่ส่งเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ก็ต้องได้รับการตรวจสอบด้วยเช่นกัน เพราะอาจมีข้อผิดพลาดที่เกิดจากข้อบกพร่อง (glitches) ของระบบการส่งข้อมูลผ่านคอมพิวเตอร์ อาจมีการขัดข้องในระหว่างการสื่อสารจนทำให้เรื่องที่ส่งมาผิดเพี้ยนไปจากเดิม (garbled) เช่น ข้อความบางตอนหายไป เป็นต้น นอกจากนี้ความรีบเร่งในการพิมพ์เรื่องเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ก็อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้เช่นกัน "

Mr. Loveridge สรุปว่า ความผิดพลาดของมนุษย์ (human error) เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้ในทุกขั้นตอนของการผลิตหนังสือพิมพ์ ตั้งแต่แหล่งที่มาของข่าวจนถึงการนำส่งผู้อ่าน กล่าวได้ว่าเป็นธุรกิจที่ " เต็มไปด้วยอันตราย " (a business " fraught with danger ") ประเภทหนึ่ง

การใช้ภาษาอังกฤษอย่างไม่ถูกต้องของนักข่าวและรีไรเตอร์ชาวไทย เป็นปัญหาที่บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับทั้งสองของเดอะ เนชั่นพบบ่อยที่สุด

มาตรฐานภาษาอังกฤษที่นักข่าวและรีไรเตอร์ใช้ เป็นปัญหาสำคัญสำหรับ

Mr. Loveridge เขาเห็นว่ามาตรฐานการสอนภาษาอังกฤษในไทยค่อนข้างต่ำ ปัญหาที่สำคัญคือไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน (basic grammar) ซึ่งน่าจะโทษครูผู้สอน และการใช้ตำราการเรียนการสอนที่ล้าสมัย และไม่ได้มาตรฐาน (poorly - produced) เขากล่าวว่านักข่าวและรีไรเตอร์ไทยหลายคนพยายามปรับปรุงภาษาอังกฤษของตน แต่บางคนก็มีปัญหาเนื่องจากไม่ได้เรียนรู้ไวยากรณ์ขั้นพื้นฐานมาตั้งแต่ต้น และมักเขียนผิดซ้ำอีก เข้าทำนองไม้แก่ดัดยาก (old habits die hard) นอกจากนี้มักเขียนใหม่ ๆ ไม่ค่อยมีประสพการณ์ มักเขียนอย่างวากวน (convoluted) ทำให้เยิ่นเย้อ

อีกปัญหาหนึ่งคือ ต้องรีบทำให้งานเสร็จทันกำหนดเส้นตาย ทำให้บางครั้ง บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับต้องเร่งทำโดยไม่มีเวลาที่จะขัดเกลางานเขียนนั้นให้ดียิ่งขึ้น

ปัญหาสำคัญอีกประการ คือ นักเขียนบางคน โดยเฉพาะนักเขียนใหม่ ไม่ได้ตรวจสอบข้อมูลและตัวเลขอย่างรอบคอบพอ Mr. Loveridge เห็นว่าสิ่งนี้สำคัญมากสำหรับ นักหนังสือพิมพ์ สำหรับเขาความผิดพลาดในเรื่องข้อมูลตัวเลข ถือเป็น " อาชญากรรมร้ายแรง " (heinous crime) ที่เดียว เขาเห็นว่านักหนังสือพิมพ์ที่อาวุโสกว่า ควรแนะนำให้นักเขียนใหม่ ๆ คอยระมัดระวังข้อมูลและตัวเลขทุกตัว แม้จะเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม

Mr. Vallance กล่าวว่า ปัญหาที่เขาพบบ่อยคือ การรู้คำศัพท์อย่างจำกัด ความสับสนในเรื่องการใช้กาล (tenses) พหูพจน์ การใช้ " the " และความผิดพลาดเกี่ยวกับไวยากรณ์พื้นฐาน บางครั้งก็อาจเขียนผิดความหมาย

" นักเขียนบางคนใช้สำนวน (idiom) มากเกินไป บางครั้งแทนที่จะเขียนง่าย ๆ ก็พยายามขยายความ ทำให้ข้อความซับซ้อนยิ่งขึ้น อย่างเช่นในประโยคคำพูด ซึ่งปรกตินั้นทั่วไปไม่ได้พูดเช่นนั้น " Mr. Vallance กล่าวว่าโดยทั่วไป สำนวนและภาษาตลาด (colloquial) ไม่ควรใช้ในการเขียนข่าว

นอกจากนั้น Mr. Vallance เห็นว่าสิ่งที่นักเขียนของหนังสือพิมพ์ไม่ควรใช้ก็คือ ศัพท์เฉพาะกลุ่ม (jargon) หรือสำนวนโวหารที่เข้าใจยาก (incomprehensible, bloated gibberish) ที่นักการเมือง ข้าราชการและนักวิชาการบางคนนิยมใช้ เขาเห็นว่าสำนวนดังกล่าวมักมีจุดประสงค์ให้ฟังดูมีความสำคัญ แต่ใช้ภาษาที่คลุมเครือ (obscure) และอ้อมค้อม (evasive) ทั้งที่ข้อความสำคัญอาจมีนิดเดียวหรือไม่มีอะไรเลย นักหนังสือพิมพ์จึงต้องเปลี่ยนสำนวนภาษาเหล่านั้นให้เป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ ซึ่ง Mr. Vallance ยอมรับว่าเป็นงานที่ยาก เขากล่าวว่า " งานเขียนที่ดีนั้น อาจเทียบได้กับดนตรี จะต้องไม่สะดุดหูหรือขัดสายตา ไม่ควรมีเครื่องหมายวรรคตอนที่ไม่จำเป็น ซึ่งจะขัดจังหวะการอ่าน ควรเขียนในลักษณะที่ชวนให้ผู้อ่านติดตามอ่านย่อหน้าถัดไป "

บางกอกโพสต์

ต้นฉบับทุกประเภท (ทั้งที่เขียนโดยคนไทย ชาวต่างประเทศ จากสำนักข่าวต่างประเทศ และแหล่งอื่น ๆ) จำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขในระดับที่แตกต่างกัน (in varying degrees) เรื่องที่เขียนได้ดี ไวยากรณ์และข้อมูลถูกต้อง ก็ไม่ต้องแก้ไขปรับปรุงมาก เพียงแต่อาจดูในเรื่องตัวสะกด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน แต่บางเรื่องอาจต้องแก้ไขปรับปรุงมาก จนเรียกได้ว่าอาจต้องเขียนขึ้นใหม่เลยทีเดียว หากพบว่ามีข้อผิดพลาดมาก เช่น เกี่ยวกับไวยากรณ์ การใช้คำ รวมทั้งข้อมูลบางอย่างที่ผู้เขียนอาจเข้าใจผิด

ปัญหาส่วนใหญ่ที่บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์พบก็คือ การใช้ภาษาอังกฤษอย่างผิด ๆ ของนักข่าว หรือผู้เขียนเรื่องบางคน

Mr. Finucane กล่าวว่า หากนักข่าวหรือผู้เขียนเรื่องไม่แม่นยำ (inaccurate) ในการใช้ภาษาอังกฤษ ก็อาจเข้าใจผิดและเขียนผิดความหมาย บางครั้งการเน้นประเด็นข่าว (highlighting) ไม่เหมาะสม ไม่เน้นประเด็นที่สำคัญกว่า นอกจากนี้บางครั้งก็จะละเลยที่จะตรวจสอบข้อมูล (cross-checking facts) สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดปัญหากับผู้ตรวจแก้ไขต้นฉบับ เพราะต้องเสียเวลาในการแก้ไขและตรวจสอบอีกครึ่งหนึ่ง

สำหรับ Mr. Peters ปัญหาที่เขาพบบ่อยก็คือ ความผิดพลาดและความเข้าใจผิดที่เกิดจากปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของนักข่าวหรือผู้เขียนเรื่องบางคน ซึ่งทำให้ความหมายของสิ่งที่เขียนไม่ตรงกับสิ่งที่ต้องการจะกล่าวถึง

ปัญหาที่ Mr. Bachoe พบบ่อยในการตรวจแก้ไขต้นฉบับมีดังนี้

1. การสะกดชื่อภาษาไทย (ชื่อคนและสถานที่) ไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ผู้เขียนแต่ละคนสะกดต่างกัน
2. ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เขียนชาวไทย บางครั้งต้นฉบับเขียนไม่ดี ต้องแก้ไขปรับปรุงมาก ซึ่งอาจแก้ไขเพียงบางย่อหน้าหรืออาจต้องเขียนใหม่ทั้งเรื่อง
3. มีประโยคยาว ๆ เขียนไม่กระชับ หลายครั้งที่ประโยคยาว ๆ เหล่านี้มีคำที่ไม่จำเป็น เมื่อตัดคำเหล่านั้นออกไปแล้วก็ทำให้กระชับขึ้น

4. การเขียนซ้ำความ (repetition of facts) กล่าวซ้ำเรื่องที่เคยกล่าวถึงมาแล้ว รวมทั้งเขียนเยิ่นเย้อ อ้อมค้อม
5. การใช้คำยาก ๆ เช่น ศัพท์วิชาการ ศัพท์การแพทย์ ศัพท์ทางการทูต ศัพท์เทคนิคต่าง ๆ ฯลฯ โดยมีได้อธิบายความหมาย
6. ไม่ได้กล่าวถึงภูมิหลัง (background) ของเรื่อง โดยที่ผู้เขียนอาจนึกว่าผู้อ่านทราบดีแล้ว ทั้งที่ความจริงอาจยังไม่ทราบ บางครั้งผู้เขียนไม่ได้อธิบายถึง บุคคล หน่วยงาน หรือสถานที่ที่กล่าวถึง เช่น ASEAN อาจมีผู้อ่านบางคนทราบว่าหมายถึงสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่อาจมีหลายคนที่ไม่ทราบว่าประกอบด้วยประเทศอะไรบ้าง จึงต้องบอกด้วย

การทำให้เรื่องอ่านง่าย

เดอะ เนชั่น

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับเดอะ เนชั่นแนะว่า ควรเขียนอย่างง่าย ๆ ใช้ศัพท์ธรรมดา ประโยคไม่ยาวหรือซับซ้อน

Mr. Loveridge เห็นว่างานเขียนทุกชนิดในหนังสือพิมพ์ ควรอ่านเข้าใจง่ายไม่ว่าจะเป็นข่าว สารคดี บทบรรณาธิการ หรือบทวิเคราะห์วิจารณ์ " งานของผู้เขียนและบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับก็คือ ต้องทำให้งานเขียนเหล่านั้น เข้าใจได้ง่ายสำหรับผู้อ่าน ต้องรำลึกอยู่เสมอว่าผู้อ่านนั้นต้องอ่านหลาย ๆ เรื่องในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง จึงไม่ควรทำให้ผู้อ่านต้องเสียเวลาไปค้นหาความหมายศัพท์ในพจนานุกรม หรือไปค้นหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ อยู่บ่อย ๆ " Mr. Loveridge เห็นว่า ชาวในหนังสือพิมพ์ไม่ควรเขียนให้ซับซ้อน (complicated) แต่อาจมีข้อยกเว้นได้ในกรณีของบทวิจารณ์ บทวิเคราะห์ หรือแสดงความคิดเห็น ซึ่งอาจเขียนอย่าง " เป็นวิชาการ " (intellectual) ได้

ในกรณีของข่าวนั้น Mr. Loveridge จะใช้การเขียนแบบ " พีรามิดหัวกลับ " (inverted pyramid) คือ ข้อมูลที่สำคัญที่สุดอยู่ต้นเรื่อง และข้อมูลที่สำคัญน้อยที่สุดอยู่ท้าย

เรื่อง วิธีนี้จะช่วยให้การตัดช่วงง่ายขึ้น ย่อหน้าแรกของข่าว (lead paragraph หรือ " intro ") จะต้องสั้นแต่ชัดเจน (succinct) และมีผลกระทบต่อผู้อ่าน (have an impact) นอกจากนี้จะต้องยาวไม่เกิน 25 - 30 คำ

เขากล่าวว่าการเขียนข่าวให้เก่งจะต้องใช้เวลานานในการเรียนรู้ แต่สิ่งสำคัญพื้นฐานก็คือ ใช้คำให้น้อยที่สุด และเขียนให้เข้าใจได้ง่าย

นักเขียนและบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับเก่ง ๆ บางคนอาจไม่ชอบใช้สำนวนเฉพาะกลุ่ม (idiom) และสำนวนล้าสมัย (cliche) แต่ Mr. Loveridge เห็นว่าบางครั้งก็จำเป็น เพราะผู้อ่านอาจคุ้นเคยกับคำเหล่านี้ ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น

ส่วน Mr. Vallance กล่าวว่า " หลักเกณฑ์พื้นฐานของการเขียนก็คือ ต้องเขียนให้เป็นประโยคอ่านง่าย แต่ละประโยคมี 1 ความคิด (One sentence, one idea) การเขียนให้ซับซ้อนเกินไปจะทำให้ผู้อ่านสับสน ในการเขียนเรื่อง (โดยเฉพาะข่าว) ควรสรุปจุดสำคัญไว้ใน 2 - 3 ย่อหน้าแรก แล้วค่อยขยายความในย่อหน้าต่อไป "

บางกอกโพสต์

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์แนะนำให้เขียนอย่างกระชับ (tight) และใช้ภาษาง่าย ๆ

Mr. Finucane กล่าวว่า " การทำให้เรื่องอ่านง่ายขึ้น นั้น จะต้องเขียนให้กระชับและน่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 3 ย่อหน้าแรก เพื่อจูงใจให้ผู้อ่านสนใจอยากทราบเรื่องราวในย่อหน้าต่อไป นอกจากนี้ในกรณีของข่าวหรือบทความในหนังสือพิมพ์ หัวข่าวนับว่ามีความสำคัญมากในการดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน กล่าวคือ หัวข่าวก็ต้องกระชับและน่าสนใจเช่นกัน "

เขาเห็นด้วยที่ว่าประโยคยาว ๆ จะทำให้งานเขียนอ่านยาก เนื่องจากประโยคยาว ๆ นั้นส่วนใหญ่มักจะไม่กระชับ และทำให้น่าเบื่อ " เราสามารถเขียนประโยคยาว ๆ ให้กระชับได้ โดยการใช้คำเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น แต่ก็ไม่ควรเขียนให้เป็นประโยคยาวเกินไป

นักหากไม่จำเป็น " Mr. Finucane แนะนำให้หลีกเลี่ยงการเขียนประโยคที่ซับซ้อนและใช้คำยาว ๆ (polysyllable words) มาก ๆ เขาบอกว่าเราสามารถเขียนประโยคให้ง่ายขึ้นได้ โดยมีความหมายเหมือนกับประโยคที่ซับซ้อน นอกจากนี้คำยาว ๆ จำนวนมาก ก็สามารถใช้คำที่สั้นและชัดเจนกว่าแทนได้ โดยที่ความหมายไม่ต่างกัน

Mr. Peters กล่าวว่า ในการทำให้เรื่องอ่านง่ายขึ้น จะต้องเขียนให้กระชับ ใช้ภาษาง่าย ๆ (keep language simple) ย่อหน้าแรกต้องมีพลัง (punchy intro) และตรงจุด ไม่อ้อมค้อม เขาเห็นด้วยอย่างยิ่งที่ว่า ประโยคยาว ๆ จะทำให้อ่านยาก " หนังสือพิมพ์ควรหลีกเลี่ยงประโยคยาว ๆ และซับซ้อน รวมทั้งไม่ควรใช้คำยาว ๆ หลายพยางค์ โดยเฉพาะในกรณีที่สามารถใช้คำสั้นกว่าที่มีความหมายเหมือนกันแทนได้ "

Mr. Bachoe ได้ให้ข้อแนะนำดังนี้

1. ใช้ภาษาง่าย ๆ (simple English) ที่คนทั่วไปจะเข้าใจได้ ไม่ใช่ศัพท์วิชาการ (academic terms) หรือศัพท์เฉพาะวงการ (jargon) เนื่องจากผู้อ่านมีหลายอาชีพ คงไม่สามารถเข้าใจศัพท์เฉพาะเหล่านั้นได้ทุกคน หากจำเป็นต้องใช้ศัพท์ยาก ๆ เช่น คำที่ใช้ในทางการแพทย์ ชื่อโรคต่าง ๆ ฯลฯ ควรเขียนอธิบายความหมายของคำเหล่านั้นด้วย
2. ไม่ควรใช้คำยาว ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ผู้อ่านมักไม่คุ้นเคย
3. ไม่ใช้วลียาว ๆ ควรใช้คำสั้น ๆ แทน เช่น due to the fact that ให้เปลี่ยนเป็น because
4. เขียนประโยคสั้น ๆ Mr. Bachoe กล่าวว่า " บางคนเขียนประโยคหนึ่งยาว 40 - 50 คำ ใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากมาย ทำให้ความสนใจของผู้อ่านลดลง การเขียนประโยคสั้นจะมีพลัง (punchy) มากกว่า " เขาแนะนำว่าประโยคนำ (intro) ไม่ควรยาวเกิน 26 ตัว ยิ่งเขียนให้สั้นยิ่งดี (the shorter, the better)

ปัจจัยที่มีผลต่อความยากง่ายต่อการอ่าน

เดอะ เนชั่น

Mr. Loveridge เห็นว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียน มี 2 ประการ คือ ความง่าย (simplicity) และความชัดเจน (clarity)

เขากล่าวว่านักหนังสือพิมพ์ควรถ่ายทอดข้อมูลให้เป็นประโยคที่ง่าย ๆ และชัดเจน ในงานเขียนชนิดอื่นอย่างนวนิยาย ซึ่งคนส่วนใหญ่มักอ่านในเวลาว่าง อาจมีประโยคยาว ๆ ได้ โดยที่ผู้อ่านต้องใช้เวลาทำความเข้าใจนาน เช่น งานของ Joseph Conrad* แต่ในการอ่านหนังสือพิมพ์จะทำเช่นนั้นไม่ได้ นักเขียนของหนังสือพิมพ์จะต้องพูดถึงจุดสำคัญของเรื่องให้เร็วที่สุด แต่ก็ควรเขียนให้ดึงดูดความสนใจ (attractively) ด้วย โดยเฉพาะในการเขียนสารคดี (feature) บทแสดงความคิดเห็น และบทวิเคราะห์ เมื่อเรื่องมีความสำคัญ เราควรเขียนให้น่าสนใจด้วย โดยใช้คำพูดเปรียบเทียบ (metaphor) และสำนวนต่าง ๆ เป็นครั้งคราว เพราะคำเหล่านี้เป็นที่คุ้นเคยของผู้อ่าน

" ความง่ายและความชัดเจนของงานเขียนมีความจำเป็น แต่ก็ไม่ควรมุ่งเน้นจะขายหนังสือพิมพ์อย่างเดียว โดยใช้ภาษาพื้น ๆ แต่ใช้สำนวน (lowest common denominator) อย่างที่หนังสือพิมพ์แทบลอร์ดหลายฉบับทำกัน เนื่องจากเดอะ เนชั่นมีผู้อ่านที่มีการศึกษาสูงอยู่จำนวนมาก "

Mr. Loveridge เน้นว่าไม่ควรใช้คำยาว ๆ และยาก ถ้าหากมีคำง่าย ๆ สั้น ๆ ที่จะใช้ได้โดยมีความหมายเหมือนกัน ข้อปฏิบัตินี้ควรใช้กับงานเขียนทุกประเภทของหนังสือพิมพ์ แต่หากเป็นบทวิจารณ์ วิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็น ก็อาจใช้คำยากได้ อย่างไรก็ตาม

* นักเขียนนวนิยายชาวอังกฤษเชื้อสายโปแลนด์ (มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1857 - 1924) นวนิยายที่เขาเขียนส่วนใหญ่ประกอบด้วยย่อหน้ายาว ๆ

จุดประสงค์หลักของนักเขียนเก่ง ๆ (Mr. Loveridge เรียกว่า " wordsmith ") ไม่ใช่อยู่ที่การทำให้ผู้อ่านประทับใจในความรอบรู้ (intellectual depth) ของตน แต่อยู่ที่การเขียนเรื่องยาก ๆ ให้เข้าใจได้ง่าย

Mr. Vallance ได้อ้างถึงหนังสือชื่อ " The Word, an Associated Press guide to good writing " ของ Rene Cappon ซึ่งเขาคิดว่าเป็นตำราการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีที่สุดเล่มหนึ่ง โดยเฉพาะข้อความต่อไปนี้

ควรใช้คำสั้นแทนคำยาว

ควรใช้คำที่ผู้อ่านคุ้นเคยแทนคำหรูหรา (fancy word)

ควรใช้คำที่เจาะจง (specific) แทนนามธรรม

ไม่ควรใช้คำเกินจำเป็น ในการทำให้ความหมายชัดเจน

แต่ทั้งหมดนี้ ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่ควรใช้คำยาว ๆ หรือคำที่ไม่คุ้นเคยอย่างเด็ดขาด

บางครั้งคำเหล่านี้ก็มีความหมายตรงตามที่ต้องการ (Sometimes they fit the meaning best) บางครั้งก็ช่วยทำให้จังหวะ (rhythm) และท่วงทำนอง (cadence)

ของประโยคดีขึ้น แต่ผู้เขียนจะต้องมีเหตุผลดีพอที่จะเลือกใช้คำเหล่านั้น

บางกอกโพสต์

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์เห็นว่า จะต้องเขียนให้กระชับชัดเจน และสำหรับหนังสือพิมพ์ควรหลีกเลี่ยงการต่อชว (spills) ยกเว้นในกรณีที่จำเป็นจริง ๆ

Mr. Finucane กล่าวว่าปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความยากง่ายต่อการอ่าน ก็คือ วิธีการนำเสนอเรื่องนั้น (the way in which the subject matter is presented) กล่าวคือ ต้องกระชับ เรื่องไม่ยาวเกินควร และชัดเจน ด้วยการกล่าวถึงภูมิหลัง (background) ของเรื่องด้วย " ผู้สื่อข่าวหลายคนคิดเอาเองว่าผู้อ่านทราบภูมิหลังของเรื่องที่ตนเขียนดีแล้ว ซึ่งความจริงแล้วผู้อ่านมักไม่ทราบ ดังนั้นจึงสับสนและก็จะเลิกอ่านเรื่องนั้นในที่สุด " นอกจากนี้เขายังแนะว่า " ควรเขียนเรื่องให้สั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ และ

ควรหลีกเลี่ยงการต่อซ้ำ (spills) ถ้าหากเรื่องนั้นไม่ได้สำคัญหรือน่าสนใจมาก ๆ"

Mr. Peters ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์บางประการดังนี้

1. ย่อหน้าแรก ๆ (first few paragraphs) ต้องกระชับและมีชีวิตชีวา (lively) สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้
2. ควรเขียนเรื่องให้กระชับ ใช้คำและประโยคเท่าที่จำเป็นเท่านั้น ไม่เขียนเยิ่นเย้อหรือใช้คำขยายเกินจำเป็น Mr. Peters เห็นว่าซ้ำและบทความหลายชิ้นในบางกอกโพสต์และเดอะเนชั่นยาวเกินไป และเขียนซ้ำซาก (repetitive) คือ กล่าวถึงสิ่งเดิมซ้ำในเรื่องเดียวกัน
3. หลีกเลี่ยงการต่อซ้ำ ซึ่ง Mr. Peters เห็นว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ชอบ (a turn-off for all) ยกเว้นผู้อ่านที่สนใจเรื่องนั้นอย่างจริงจัง

ในทัศนะของ Mr. Bachoe ปัจจัยที่มีผลต่อความยากง่ายต่อการอ่าน คือ กระชับ ชัดเจนและตรงจุด

1. ประโยคสั้น ใช้เฉพาะคำที่จำเป็นเท่านั้น
2. เรื่องกระชับไม่ยาวนัก " คนส่วนใหญ่ไม่ชอบเรื่องยาว ๆ โดยเฉพาะในหนังสือพิมพ์ " เขาแนะนำว่าหากเรื่องยาวมาก ๆ และไม่สามารถตัดทิ้งได้ ก็ควรแบ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกัน (sidebar) โดยนำประเด็นที่น่าสนใจมาเขียน แล้วนำลงในบริเวณเดียวกัน

นอกจากนี้ Mr. Bachoe แนะนำว่าไม่ควรมีข่าวต่อไปยังหน้าอื่น ๆ หากไม่จำเป็นจริง ๆ เช่น เป็นข่าวสำคัญที่คนทั่วไปกำลังติดตามอยู่

3. เขียนให้ชัดเจน ใช้คำและภาษาง่าย ๆ ไม่ใช่ศัพท์เฉพาะ หากจำเป็นต้องมี เช่น ศัพท์วิชาการ ศัพท์ทางการแพทย์ ก็ควรอธิบายความหมายด้วย
4. เขียนให้ตรงจุด ไม่อ้อมค้อมวกวน (โดยเฉพาะข่าว) Mr. Bachoe เห็นว่าในการมีของสารคดีหรือบทความอาจจำเป็นต้องอธิบายภูมิหลังของเรื่อง ใจความสำคัญ จึงไม่จำเป็นต้องอยู่ในย่อหน้าแรก ๆ

ความเห็นเกี่ยวกับสูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน

เดอะ เนชั่น

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของเดอะ เนชั่นที่สัมภาษณ์ " รู้จัก " สูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน " (readability formula) แต่เห็นด้วยกับแนวคิดของสูตรของเพลซกับกันนิ่งที่ว่า คำยาก ๆ และประโยคยาว ๆ มีส่วนทำให้งานเขียนอ่านยาก

Mr. Loveridge กล่าวว่า เขาพึ่งสามัญสำนึก (basic common sense) และประสบการณ์ สิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากการอยู่ในธุรกิจนี้ 20 ปี ก็คือสัญชาตญาณ (instinct) ที่จะทราบว่าอย่างไรใช้ได้ และอย่างไรใช้ไม่ได้ (what works and what doesn't work)

"สูตรการเขียนใด ๆ ก็ตาม ถ้ามีก็คงมีจุดสำคัญอยู่ที่ผู้อ่านจะเข้าถึงงานเขียนนั้นได้ง่ายหรือไม่ (คือง่ายและชัดเจนเพียงใด) สูตรอาจมีประโยชน์ในการประเมินทางวิชาการ แต่คงไม่ค่อยมีความหมายมากนัก สำหรับผู้ที่ต้องทำงานแข่งกับเวลาเพื่อให้ทันกำหนดเส้นตาย เมื่อถึงตอนนั้นอาจต้องเก็บทฤษฎีไว้ แล้วหันไปพึ่งสามัญสำนึกและประสบการณ์แทน"

ส่วน Mr. Vallance เห็นด้วยกับแนวคิดของสูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านที่ว่าคำยาก ๆ และประโยคยาว ๆ ทำให้งานเขียนอ่านยาก แต่เขากล่าวว่า งานเขียนที่ดี (good writing) นั้น ไม่สามารถจะสรุปเป็น " สูตร " ได้

บางกอกโพสต์

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์ 2 ใน 3 คนที่สัมภาษณ์ (Mr. Finucane และ Mr. Peters) รู้จักสูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน แต่ทั้งสาม (รวมทั้ง Mr. Bachoe) เห็นว่าการยึดถือเฉพาะ " สูตร " ในการเขียนนั้นคงไม่เพียงพอ

Mr. Finucane เห็นว่าหลักเกณฑ์ของสูตรฯ นั้น น่าจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ เช่น เขียนให้ประโยคสั้น ใช้คำสั้น ๆ แต่ในการเขียนคงยึดถือเฉพาะสูตรไม่ได้ ยังมีปัจจัยอื่นที่สำคัญ เช่น การเขียนให้น่าสนใจ มีชีวิตชีวา มีท่วงทำนองน่าอ่าน เป็นต้น

Mr. Bachoe ก็คิดว่าหลักเกณฑ์ของสูตรฯ ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ดี เช่น การเขียนให้กระชับ ใช้คำง่าย ๆ เขียนประโยคสั้น ๆ แต่หากจะยึดถือแค่ " สูตร " ในการเขียนนั้นคงไม่พอ

Mr. Peters เห็นว่าในการเขียนนั้นใช้สามัญสำนึก (common sense) จะดีกว่า โดยเรียนรู้จากประสบการณ์ ยากที่จะยึดถือเฉพาะ " สูตร " ในการสร้างงานเขียนดี ๆ

เปรียบเทียบระดับความยากง่ายต่อการอ่านระหว่างเนื้อหาของบางกอกโพสต์กับเดอะเนชั่น

เดอะเนชั่น

Mr. Loveridge คิดว่า โดยเฉลี่ยเนื้อหาของเดอะเนชั่นค่อนข้างจะอ่านง่ายกว่าบางกอกโพสต์เล็กน้อย (เขาใช้คำว่า " more accessible to the reader ") แต่เขาคิดว่าหนังสือพิมพ์ทั้งสองต่างมีคุณค่า (worthy publications) และพยายามดำรงมาตรฐานให้สูงอยู่ตลอดเวลา เมื่อพูดถึงเนื้อหา เขาคิดว่าข่าวในประเทศของเดอะเนชั่น โดยเฉพาะข่าวการเมืองจะเหนือกว่า แต่สิ่งที่เป็นจุดอ่อนของหนังสือพิมพ์ทั้งสองก็คือ มีข่าวอาชญากรรมและข่าวเกี่ยวกับศาลน้อยเกินไป

Mr. Loveridge เห็นว่าบางกอกโพสต์ค่อนข้างจะให้ความสำคัญกับผู้อ่านชาวอังกฤษ (British audience) มากกว่าเดอะเนชั่น เขาคิดว่าบางกอกโพสต์พยายามจะให้ผู้อ่านชาวไทยเข้าถึงได้ง่ายเช่นกัน แต่มักจะใช้วัสดุตีพิมพ์ซึ่งเป็นข้อเขียนจากต่างประเทศ (syndicated material) จึงเหมาะกับผู้อ่านที่มีความรู้สูงพอควร

ส่วน Mr. Vallance เห็นว่า เนื้อหาของหนังสือพิมพ์ทั้งสองมีระดับความยากง่ายต่อการอ่านใกล้เคียงกัน แต่เขารู้สึกว่าส่วนแรก (front section) ของเดอะเนชั่นมีการตรวจแก้ไขต้นฉบับที่ดีกว่า (better edited)

บางกอกโพสต์

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์เห็นว่า ระดับความยากง่ายต่อการอ่านของ เนื้อหาหนังสือพิมพ์ทั้งสอง ค่อนข้างจะใกล้เคียงกัน

Mr. Finucane กล่าวว่า เนื้อหาของบางกอกโพสต์และเดอะเนชั่นมีระดับความยากง่ายต่อการอ่านใกล้เคียงกันมาก (very close) โดยเห็นว่าหนังสือพิมพ์ทั้งสองมี " เรื่องหนัก ๆ " (heavy stories) มากเกินไป มีหลายเรื่องไม่กระชับ ทำให้อ่านยากและไม่น่าสนใจ

Mr. Peters เห็นว่าเปรียบเทียบกันยาก เพราะมีเนื้อหาหลายลักษณะ และเขาก็ไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ทั้งสองอย่างละเอียด แต่หากให้ประเมินอย่างคร่าว ๆ เขาคิดว่าโดยเฉลี่ยระดับความยากง่ายต่อการอ่านใกล้เคียงกัน อาจมีเนื้อหาบางลักษณะที่ฉบับหนึ่งจะง่ายกว่า แต่สำหรับเนื้อหาอีกลักษณะหนึ่ง อีกฉบับอาจง่ายกว่า

Mr. Bachoe เห็นว่า เนื้อหาของเดอะเนชั่นและบางกอกโพสต์มีความยากง่ายต่อการอ่านในระดับใกล้เคียงกัน สำหรับเขา เรื่องในหนังสือพิมพ์ทั้งสองค่อนข้างง่าย แต่สำหรับผู้อ่านชาวไทยอาจต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษดีพอสมควร (เขาคิดว่าน่าจะเป็นระดับอุดมศึกษาหรือเรียนในโรงเรียนนานาชาติ)

การให้ความสำคัญกับผู้อ่านและความยากง่ายต่อการอ่านของเนื้อหา

เดอะเนชั่น

ผู้อ่านส่วนใหญ่ของเดอะเนชั่นเป็นคนไทย Mr. Loveridge บอกว่ามีประมาณร้อยละ 60 - 70 ส่วนที่เหลือเป็นชาวต่างประเทศ ซึ่งมีทั้งชาวตะวันตกและอื่น ๆ

การทำให้เรื่องอ่านเข้าใจง่าย เป็นสิ่งที่บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับทั้งสองของ เดอะ เนชั่น ให้ความสำคัญ Mr. Loveridge บอกว่า การทำให้เนื้อหาเข้าใจง่าย เป็นสิ่งที่หนังสือพิมพ์ทุกฉบับให้ความสำคัญแน่นอน รวมทั้ง เดอะ เนชั่นด้วย เขาเสริมว่านอกจากนี้มันยังเป็นศิลปะของการเขียนในหนังสือพิมพ์ด้วย ส่วน Mr. Vallance กล่าวว่า ตัวเขาเองให้ความสำคัญกับการเขียนให้อ่านง่ายเช่นกัน แต่ไม่สามารถกล่าวแทนผู้บริหารหนังสือพิมพ์ได้

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของ เดอะ เนชั่น ทั้ง 2 คน เห็นว่าผู้อ่านชาวไทยจะเข้าใจเนื้อหาส่วนใหญ่ของ เดอะ เนชั่น ได้ไม่ยากเย็นนัก แต่ Mr. Loveridge มีความกังวลอยู่บ้าง เนื่องจากผู้ตรวจแก้ไขต้นฉบับชาวต่างประเทศบางคนไม่ค่อยคำนึงถึงว่าระดับความรู้ภาษาอังกฤษของคนในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษตั้งแต่เกิด (non-native) อย่างไทยนั้น มีความแตกต่างกันมาก บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับที่อาวุโสกว่าจึงต้องควบคุมกระบวนการตรวจแก้ไขต้นฉบับอย่างใกล้ชิด

Mr. Loveridge เห็นว่าตลาดหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษของไทยยังมีโอกาสขยายตัวอีกมาก แม้ว่าอาจไม่มียอดขายมากเท่าหนังสือพิมพ์ภาษาไทยบางฉบับก็ตาม เขาเห็นว่าหากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษอย่าง เดอะ เนชั่น ทำให้คนไทยเข้าถึงได้ง่ายขึ้น (more accessible) โดยการใช้อังกฤษง่าย ๆ ลงข่าวที่มีคุณภาพ และออกแบบจัดหน้าให้น่าอ่าน (attractive) จะช่วยเพิ่มยอดขายได้อีก

สำหรับระดับการศึกษาของผู้อ่านนั้น Mr. Loveridge เห็นว่าไม่ค่อยสำคัญมากนักว่าผู้อ่านจะต้องจบการศึกษาระดับใด เพียงแค่เข้าใจภาษาอังกฤษดีพอควรก็น่าจะพอ เพราะคนไทยจำนวนมากเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง (self-taught) และตั้งใจที่จะอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง ส่วน Mr. Vallance เห็นว่าผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับมัธยมปลาย (a good pass in high school English) น่าจะเข้าใจเนื้อหาของ เดอะ เนชั่น ได้ แต่ก็ขึ้นอยู่กับคุณภาพของโรงเรียนด้วยเช่นกัน เขาเห็นว่านักเรียนนักศึกษาไทยจำนวนมากยังใช้ภาษาอังกฤษ (โดยเฉพาะการพูด) ไม่ค่อยคล่องนัก

เกี่ยวกับคำถามที่ว่าระดับภาษาในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของไทย ควรง่ายกว่าในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษหรือไม่ บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของ เดอะ เนชั่น เห็นว่าไม่จำเป็นนัก

Mr. Loveridge บอกว่า ควรยึดหลัก " ง่ายและชัดเจน " จะดีกว่า เพราะสิ่งนี้เป็นหลักสากล (universal thing) แต่เขาก็เห็นด้วยที่ว่าผู้อ่านหนังสือพิมพ์อาจเลิกสนใจอ่าน หากลักษณะภาษาอังกฤษ (style of English) ที่ใช้นั้นเข้าใจยากเกินไป เขาเห็นว่าไม่ควรทำให้ผู้อ่านต้องพึ่งพาพจนานุกรมหรือหนังสืออ้างอิงบ่อย ๆ

ส่วน Mr. Vallance กล่าวว่า เขาได้บอกกับบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับคนอื่น ๆ ของ เดอะ เนชั่น ให้ใช้ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานที่ทุกคนน่าจะเข้าใจได้ (understandable to all) และพยายามไม่ให้ใช้ลักษณะภาษาที่รู้จักและเข้าใจเฉพาะในประเทศของผู้ตรวจแก้ไขต้นฉบับเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน แบบออสเตรเลีย แบบแคนาดา ฯลฯ " แม้จะประเมินได้ว่าผู้อ่าน เดอะ เนชั่นทุกคนมีความรู้ภาษาอังกฤษดีพอสมควร แต่ก็มีความจำนวนมาก (รวมทั้งชาวต่างประเทศด้วย) ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรืออาจเป็นภาษาที่สาม จึงไม่ควรจะติงทักว่าทุกคนจะอ่านเข้าใจได้อย่างง่ายดาย "

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของ เดอะ เนชั่น ทั้ง 2 คน เห็นว่า การทำให้เนื้อหาหนังสือพิมพ์อ่านง่ายขึ้น จะสามารถช่วยเพิ่มจำนวนผู้อ่านได้ แต่ก็ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่สำคัญ

Mr. Loveridge เห็นว่า นอกจากเนื้อหาจะอ่านง่ายแล้ว คุณภาพของเนื้อหาที่สำคัญเช่นกัน เขาได้ยกตัวอย่างหนังสือพิมพ์ของอังกฤษ โดยบอกว่าพวกที่ขายดีที่สุดคือหนังสือพิมพ์แทบลอยด์อย่าง The Sun และ News of The World ซึ่งใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย แต่ค่อนข้างจะไร้สำนึก (lowest common denominator) เพื่อเอาใจผู้อ่านระดับล่าง แต่ในกรณีของ เดอะ เนชั่น และ บางกอกโพสต์ ผู้อ่านส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงกว่า จึงต้องระมัดระวัง โดยเฉพาะเนื้อหาที่เร้าอารมณ์ (sensationalism) ซึ่งมักจะเรียกกันว่า " yellow journalism "

" การจะเพิ่มจำนวนผู้อ่านนั้น ไม่ใช่แค่ทำให้เรื่องในหนังสือพิมพ์ " อ่านง่ายขึ้น " เท่านั้น สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือ การลงข่าวสำคัญที่เกิดขึ้นในแต่ละวันให้ครบถ้วน (complete coverage of daily news) ผู้อ่านทั่วไปมักสนใจเหตุการณ์บ้านเมืองที่เกิดขึ้น และมักเลือกซื้อหนังสือพิมพ์ที่ให้ข้อมูลข่าวสารได้ดีที่สุด "

Mr. Vallance เห็นว่านอกจากจะอ่านง่ายแล้ว หนังสือพิมพ์ยังต้องเสนอข้อมูลที่ถูกต้อง (accurate information) และความเห็นที่เที่ยงตรง (balanced opinions) จึงจะดึงดูดผู้อ่านใหม่ ๆ ได้

บางกอกโพสต์

ผู้อ่านส่วนใหญ่ของบางกอกโพสต์เป็นคนไทย บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับที่สัมภาษณ์ประเมินว่า มีผู้อ่านชาวไทยประมาณร้อยละ 65 - 70 และชาวต่างประเทศประมาณร้อยละ 30 - 35

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับทั้งสามบอกว่า ตนเองให้ความสำคัญกับการทำให้เรื่องอ่านง่าย

Mr. Finucane กล่าวว่า เขาให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวมาก แต่สำหรับคนอื่นอาจมีความเห็นที่ต่างออกไปก็ได้

Mr. Bachoe กล่าวว่า เป็นหน้าที่ของผู้ตรวจแก้ไขต้นฉบับและผู้เขียน เรื่องที่จะต้องให้ความสำคัญกับการทำให้เรื่องอ่านง่าย ตัวเขาเองให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวมาก

Mr. Peters ก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน แต่ได้เสริมว่ามีสิ่งอื่นที่ต้องให้ความสำคัญเช่นกัน นอกจากการทำให้เรื่องอ่านง่าย เช่น ความถูกต้องของข้อมูล

ทั้งสามเห็นว่าผู้อ่านชาวไทยส่วนใหญ่จะเข้าใจเนื้อหาของบางกอกโพสต์ได้เป็นอย่างดี แต่หากถามถึงคนไทยทั่วไป คิดว่าหลายคนอาจมีปัญหาในการอ่าน เนื่องจากขาดการฝึกฝน แม้จะได้เรียนภาษาอังกฤษมาบ้างก็ตาม

Mr. Finucane และ Mr. Bachoe กล่าวว่าจากการสำรวจผู้อ่าน (reader survey) หลายครั้งโดยใช้แบบสอบถาม ผู้อ่านตอบว่าเนื้อหาของบางกอกโพสต์ง่ายต่อการอ่าน

Mr. Bachoe ตั้งข้อสังเกตว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยได้พัฒนาไปมาก เมื่อเทียบกับเมื่อประมาณ 20 ปีก่อน เขาได้ยกตัวอย่างการเปลี่ยนแปลงในกองบรรณาธิการบางกอกโพสต์ ตอนที่เขาเริ่มงานเมื่อ 20 ปีก่อนนั้น จำนวนพนักงานที่เป็นคนไทยมีน้อยมาก อย่างเช่น ในฝ่ายพิสูจน์อักษรที่มีคนทำงานประมาณ 20 คน มีคนไทยอยู่แค่ 1 - 2 คนเท่านั้น แต่ในปัจจุบันพนักงานพิสูจน์อักษรทุกคนเป็นคนไทย นอกจากนี้บรรณาธิการโต๊ะข่าวต่าง ๆ ก็เป็นคนไทยเป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งบรรณาธิการบริหารด้วย และมีนักเขียนเก่ง ๆ ที่เป็นคนไทยหลายคน

สำหรับระดับการศึกษาของผู้อ่าน บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์ มีความเห็นต่างกัน

Mr. Finucane กล่าวว่า ระดับการศึกษาที่เหมาะสมน่าจะเป็นระดับเตรียมอุดมศึกษา (pre-university) หรือระดับอุดมศึกษา

Mr. Bachoe เห็นว่า เนื้อหาของบางกอกโพสต์เหมาะกับผู้ที่จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย หรือเรียนในโรงเรียนนานาชาติของไทย ซึ่งเขาคิดว่ามีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับดี

ส่วน Mr. Peters ไม่เห็นว่าระดับการศึกษาของผู้อ่านจะมีความสำคัญมากนัก เขาคิดว่าผู้ที่เข้าใจภาษาอังกฤษดีพอควร (a good understanding of English) ก็น่าจะสามารถอ่านงานเขียนในบางกอกโพสต์เข้าใจได้

สำหรับคำถามที่ว่า หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของไทย ควรใช้ภาษาอังกฤษที่ง่ายกว่าในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษหรือไม่ Mr. Finucane บอกว่าไม่จำเป็น แต่ใช้ภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานที่คิดว่าผู้อ่านน่าจะเข้าใจได้ก็เพียงพอ

Mr. Bachoe ก็เห็นว่าไม่จำเป็นเช่นกัน เนื่องจากผู้อ่านจำนวนมากมีการศึกษาสูง และสามารถเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดี นอกจากนี้ยังมีผู้อ่านชาวต่างประเทศอีกมาก

ส่วน Mr. Peters เห็นด้วยที่หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษในไทยควรใช้ภาษาอังกฤษที่ง่ายกว่าในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ แต่ก็ได้เสริมว่าหลักการก็คือ ควรทำให้เนื้อหาของหนังสือพิมพ์อ่านง่าย (ลักษณะการเขียน) และหลักการนี้ไม่ใช่ว่าน่าจะใช้เฉพาะในประเทศไทยหรือในประเทศที่ภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาประจำชาติเท่านั้น แต่ความจริง เป็นหลักสากลที่ใช้ได้กับทุกประเทศ

บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์ทุกคนที่สัมภาษณ์ เห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า หนังสือพิมพ์สามารถเพิ่มยอดขายได้ หากทำให้เนื้อหาอ่านง่ายขึ้น

Mr. Finucane บอกว่าคำกล่าวนั้นเป็นความจริง แต่ก็ต้องทำให้น่าสนใจด้วย ไม่ใช่ว่าลักษณะการเขียนอ่านง่ายอย่างเดียว แต่ลง เรื่องที่ไม่น่าสนใจหรือ เขียนในลักษณะที่ไม่น่าสนใจ

Mr. Peters ก็เห็นด้วย แต่เขาบอกว่าการทำให้เรื่องอ่านง่ายขึ้น เป็นแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น ยังมีปัจจัยอื่นอีก เช่น จะต้องน่าสนใจ ข้อมูลต้องเชื่อถือได้ ซึ่งจะทำให้น่าสนใจเป็นที่เชื่อถือของผู้อ่าน

Mr. Bachoe ยอมรับว่าคำกล่าวข้างต้นเป็นความจริง แต่ได้เสริมว่านอกจากการเขียนในลักษณะที่อ่านง่ายแล้ว การนำเสนอเรื่อง (presentation of stories) ก็สำคัญเช่นกัน เช่น การจัดรูปแบบในหน้าหนังสือพิมพ์ให้หน้าอ่าน (attractive layout) ความเที่ยงตรงในการเสนอข่าว เป็นต้น